

ANÀLISI

Ernest Benach i Pascual
President del Parlament de Catalunya

Resposta a Carme Chacón i Felipe González

Dilluns passat, a la premsa es va publicar un article signat per Carme Chacón i Felipe González, en el qual, tot i l'encert d'alguna de les seves observacions, reflectien la incomprensió amb què el socialisme espanyol tracta les legítimes reivindicacions de llibertat, justícia i democràcia de Catalunya.

Una vegada més, al costat del PP, situaven com a culpable de les tensions entre Catalunya i Espanya el "lament independentista i sobiranista que exagera i amplifica els greuges, i quan no n'hi ha, se'ls inventa". Que potser és un invent o una exageració, que després d'esmenar el projecte del Parlament de Catalunya, el Congrés i el Senat aprovessin un text, que aquest text fos ratificat per la ciutadania, i que un tribunal desprestigi l'hagi retallat i reinterpretat en contra de la voluntat democràtica dels catalans?

Perquè aquest és l'element clau de la reacció de Catalunya davant la sentència del Tribunal Constitucional, és el que va empènyer més d'un milió i mig de persones a manifestar-se el 10 de juliol: va ser un crit de respecte a la democràcia, un crit de respecte a la voluntat de la ciutadania; va ser un crit d'atipament d'una Espanya que, des de la dreta i l'esquerra, tracta Catalunya d'una manera indigna. Va ser, en definitiva, la reivindicació de la dignitat que es mereix la nació catalana.

Sembla que entén ben poca cosa qui acusa de "greu responsabilitat" els qui es van oposar a l'Estatut "i ara s'esquincen les vestidures reivindicant la norma que van rebutjar". Defensar el que la ciutadania ha decidit en referèndum, tot i que es consideri insuficient, tot i que s'hi hagi votat prèviament en contra, és un exemple de respecte a la democràcia. Com s'atreixeix a criticar-ho? Els sembla malament? És que no creuen en la democràcia?

Suposo que també els devien semblar exageracions o invencions les queixes sobre el dèficit fiscal que pateix Catalunya. Certament, hi vam haver d'insistir molts anys, abans que el mateix govern de l'Estat fes públics els comptes i es demostrés que no era cap lament gratuït. Són milers de milions d'euros, el que costa cada any a Catalunya formar part d'un Estat ineficient i ineficaz que ens llasta econòmicament i socialment.

I vostès gosen titllar aquest dèficit fiscal de "càlcul econòmic groller"? El que és groller és ocultar les xifres durant anys; el que és insultant és defensar un maltractament financer sense comparació entre les democràcies occidentals. El que ofèn és veure un govern de l'Estat incomplir sistemàticament les inversions pressupostades en un territori.

Voler acabar amb un sistema de finançament injust és "distant de les

Chacón i González, en un miting del PSC del 2008 ■ V.D.M.

tradicions progressistes"? Corregir un sistema que perjudica les classes mitjanes i baixes catalanes no és progressista? Potser és més progressista que el socialisme espanyol negui a Catalunya el concert econòmic que sí que accepta per a Euskadi i Na-

La sentència del Constitucional és la gota que ha fet vessar el got

varra?

I no és un greuge que articles de l'Estatut recorreguts al Tribunal Constitucional hagin estat aprovats sense cap problema en estatuts d'autonomia d'altres comunitats autònomes?

És cert, des de Catalu-

gar peatges per circular per Catalunya; i perquè ens veiem obligats a demanar una vegada i una altra que a la resta de l'Estat espanyol es respecti que som una nació o que tenim una llengua pròpia.

Passen els anys, les dècades i els governs, i només aconseguim promeses incomplertes. I ara, després de complir escrupolosament la legalitat, sense violència, democràticament, intentem definir un nou marc de relacions mitjançant l'Estatut, i al final del camí, després d'haver cedit a gairebé totes les aspiracions que teníem, rebem com a resposta un cop de porta, acompanyat de la lletania de la indissoluble unitat de la nació espanyola.

Això explica el creixement entre la societat catalana de la idea del dret a decidir, de plantejar-nos democràticament i pacíficament si ens convé continuar pertanyent a un Estat que ens perjudica i des del qual se'ns acusa permanentment, amb una barra increïble, de lamentar-nos i de ser insolidaris.

Hem patit massa mentides i enganys. Ja n'hi ha prou de repartir-se el paper de "poli" bo i "poli" dolent contra Catalunya. No tinguin el desvergonyiment de presentar-se com l'opció moderada i innocent que posa pau entre la dreta espanyola i el catalanisme, que volen presentar com a extrem.

El que la major part de la gent que viu a Catalunya

veu cada dia és "les dues Espanyes", una a la dreta i l'altra a l'esquerra, barallant-se entre si. Veu Catalunya al mig, utilitzada com a objecte de batalla permanent. I una vegada i una altra, veu també com aquestes dues Espanyes sempre enfrontades acaben coincidint a l'hora de frenar les aspiracions de Catalunya. Uns amb una obsessió manifesta, els altres amb bones paraules però assentint amb passivitat (quan no hi ajuden), usant la força dels fets en la mateixa direcció, contra els interessos i els drets dels catalans.

Resulta mesquí pretendre situar en un extrem de la radicalitat els que en el passat immediat han sostingut l'estabilitat dels governs de l'Estat; els que, sumats, representen la majoria del poble català. Suposo que ens culpen d'haver sacejat les seves mentides, d'haver posat llum a la realitat de Catalunya, tancada en un Estat espanyol centralista que en llasta el progrés.

La sentència del Tribunal Constitucional és la gota que ha fet vessar el got. Més aviat que tard, hauran de donar la paraula al poble de Catalunya perquè decideixi, de manera específica i directa, el seu futur, com a part de l'Estat espanyol o com un nou estat de la Unió Europea. Si realment creuen en la democràcia, si creuen en una Espanya plural i de ciutadans lliures, estic convençut que no s'hi oposaran. ■